

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **D. L.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2018, č. j. MV-6836-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 12. 2020, č. j. 57 A 43/2018 - 128,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 10. 2017, č. j. OAM-1791-35/ZR-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten je rozsudkem ze dne 17. 5. 2019, č. j. 57 A 43/2018 - 81 (dále jen „napadený rozsudek“), zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tento rozsudek následně zrušil k podané kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 196/2019 – 27 (dále jen „předchozí zrušující rozsudek“).

[3] Krajský soud následně žalobu žalobkyně zamítl. Potvrdil, že žalobkyně naplnila první podmínku § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož opakovaně závažně narušila veřejný pořádek. Nebyla totiž dlouhodobě ochotna respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, do společnosti se dostatečně neintegrovala a z jejího dosavadního jednání vyplývala důvodná obava, že v trestné činnosti bude i nadále pokračovat. S ohledem

na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu dále konstatoval, že rozhodnutí sice bude mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, ten však bude přiměřený. Správní orgány tento dopad posoudily dostatečně.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelka namítá, že správní orgány i krajský soud nesprávně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „*opakované závažné narušení veřejného pořádku*“ uvedený v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zkoumaly pouze její trestnou činnost v minulosti, ale nijak se nezabývaly tím, zdali její jednání narušuje veřejný pořádek aktuálně, skutečně a dostatečně závažně (v souladu s aktuálním nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, který by měl být relevantní i pro její případ). Stěžovatelka přitom po vykonání trestu odnětí svobody zásadním způsobem změnila svůj život, zbavila se drogové závislosti, našla si práci, plnila podmínky probačního programu, pečovala o svou nezletilou dceru a je v zásadě tuzemcem, neboť je v ČR od nízkého věku a absolvovala zde základní i střední vzdělání. Se svým domovským státem zpřetrhala veškeré vazby. Dle stěžovatelky je tedy nutné zkoumat aktuální vliv její trestné činnosti a hrozbu opakování do budoucna. K takovému hodnocení však ze strany správních orgánů a krajského soudu nedošlo, resp. byly hodnoceny pouze skutečnosti v její neprospěch.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že nestačí pouze naplnění skutkové podstaty v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale trvalý pobyt (jako nejvyšší pobytové oprávnění) lze zrušit pouze v případě, že je to zároveň přiměřené ve vztahu k cizinci i rodinným příslušníkům (především pak nezletilým dětem). K tomu odkázala na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, a na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle stěžovatelky se však správní orgány a krajský soud nedostatečně zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a do takového života jejich nezletilých dětí.

[7] Stěžovatelka také nesouhlasí s tezí, že jí v budoucnosti nebrání nic v tom, aby si upravila svůj pobyt na území novou žádostí o povolení k pobytu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28. Uzavřela, že lze předpokládat, že jakékoliv její budoucí žádosti budou znovu zamítny kvůli její minulé trestné činnosti.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své napadené rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se ztotožnila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přičemž zjistil, že v této věci se už jedná o druhou kasační stížnost, tentokrát je ale stěžovatelkou žalobkyně.

pokračování

[10] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *(k)asační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* Uvedené ustanovení komplexně, i s přihlédnutím k předchozí judikatuře, interpretoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž uvedl (zvýraznění provedl nyní tříčlenný senát):

„19. Zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, zaváže jej současně podle § 110 odst. 3 s. ř. s. svým právním názorem pro další postup či rozhodnutí. Závazným právním názorem se podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozumí ve zrušujícím rozsudku vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámec v mezích ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.

20. Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí krajského soudu je omezena ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

21. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, zajišťuje toto ustanovení, aby se Nejvyšší správní soud nemusel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by postrádalo smysl, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by kasační soud setrval na svém původním názoru, takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele žádný význam, nebo by vyslovil právní názor jiný, takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí.

22. Podle těchto zásad postupoval rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS, v němž uvedl, že „**zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s.**“

23. Lze tedy konstatovat, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. **obecně vyjadřuje nepřipustnost kasačních stížností směřujících proti rozhodnutím soudu vydaným po předchozím zrušení jejich původních rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Tato zásada nepřipustnosti kasačních stížností je prolomena jen v případech, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.**

24. Ze zájmu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

25. I tyto výjimky je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení, tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že – zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu - řešena být nemohla. Pokud by se ovšem mimo tyto výjimky připustil stav, že v opakovaných kasačních stížnostech účastníci mohou měnit jejich rozsah a důvody mimo rámec předchozího závazného právního názoru či pokynu, zákaz opakovaného projednání věci kasačním soudem by se tím popřel.

26. *Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.*“

[11] Z výše uvedeného právního názoru rozšířeného senátu je patrné, že v kasačním řízení nelze podruhé přezkoumávat ty právní otázky, které byly přezkumu podrobeny Nejvyšším správním soudem v řízení o první kasační stížnosti. Podstatné je zde, že zákaz opakování kasační stížnosti se vztahuje na právní otázky, přičemž je nerozhodné, kdo podal první kasační stížnost a kdo podává kasační stížnost druhou. Není tedy překážkou uplatnění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a odmítnutí druhé kasační stížnosti, pokud k první kasační stížnosti žalovaného správního orgánu byly určité právní otázky Nejvyšším správním soudem posouzeny a tytéž otázky požaduje přezkoumat žalobce či jiný účastník řízení resp. zúčastněná osoba, tedy někdo jiný než žalovaný správní orgán jako původní stěžovatel. Rozhodné je výlučně to, zda druhou kasační stížností jsou k posouzení nastoleny tytéž právní otázky, které již byly posouzeny v řízení o první kasační stížnosti.

[12] O takový případ se jedná i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku konstatoval, že:

„[15] *Pro posuzovanou věc jsou podstatné následující skutečnosti. Žalobkyně pobývá na území ČR dlouhodobě a povolení k trvalému pobytu jí bylo uděleno již 8. 2. 2000. Dne 27. 11. 2013 bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu opakované úmyslné trestné činnosti žalobkyně. Správní orgány vycházely zejména z Opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, Cizineckého informačního systému a ze zpráv Orgánu sociálně právní ochrany dětí Magistrátu města Karlovy Vary. V prvostupňovém rozhodnutí je popsáno, kdy k jakému jednání došlo a kdy za ně byla žalobkyně odsouzena (během 8 let se dopustila celkem 12 trestných činů v souvislosti s užíváním drog a ve více případech byla odsouzena k nepodmíněným trestům odnětí svobody – detailně viz str. 2 až 3 a 11 až 12 tohoto rozhodnutí). Vzhledem k opakování trestné činnosti neměly za to, že se žalobkyně v průběhu času napravila, naopak dospěly k závěru o brozícím dalším opakování trestné činnosti v budoucnu. Správní orgány uzavřely, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do rodinných poměrů žalobkyně, který bude spočívat v tom, že se nezletilé děti nebo jen nezletilá dcera žalobkyně buď přesunou se žalobkyní mimo území ČR, nebo s ní budou v omezenějším kontaktu. Ze zprávy OSPOD vyplynulo, že o nezletilé děti žalobkyně dlouhodobě pečuje jejich babička žijící v domácnosti se sestrou stěžovatelky a bývalým manželem babičky. Žalobkyně na výživu nezletilé dcery finančně nepřispívá, bere si ji nicméně na víkendy a kupuje jí ošacení. Podle rozhodnutí bude mít zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve vztahu žalobkyně a nezletilé mít dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně, vzhledem k četné úmyslné trestné činnosti žalobkyně a jejímu nízkému respektu k právnímu řádu České republiky však nikoliv nepřiměřený. Žalobkyně sama neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily v její prospěch.*

[16] *Vzhledem k věku žalobkyně (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ca. 31 let) a délce jejího pobytu v ČR (v době rozhodování správního orgánu prvního stupně ca. 8 let) bylo možno vycházet z toho, že patrně již nemá intenzivních vazeb v Bělorusku, nicméně tamější prostředí a jazyk jsou jí známy. Věk žalobkyně byl správním orgánům zřejmý a ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně ničemho neuvedla, správní orgány proto oprávněně vycházely z toho, že její zdravotní stav odpovídá běžnému zdravotnímu stavu ženy v produktivním věku, který nebrání zrušení povolení k trvalému pobytu a případnému vycestování. Nejvyšší správní soud k tomu pouze doplňuje, že stěžovatelka poukázala na to, že se žalobkyně od posledního trestního odsouzení nacházela ve výkonu trestu odnětí svobody, kde si nemohla vytvořit hodnotné vazby na území ČR, a k době strávené ve vězení nelze přiblížit v její prospěch ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.*

[17] *Žalobkyně o svém soukromém a rodinném životě mnoho skutečností neuvedla. Z jejího tvrzení vyplyvá pouze to, že má na území ČR nezletilou dceru a syna a matku, která se o nezletilé děti starala v době, kdy žalobkyně vykonávala trest odnětí svobody. Nezletilý syn se stále nachází v pěstounské péči babičky, nezletilá dcera byla v průběhu řízení před správními soudy svěřena zpět do péče matky. Soudy ve správním soudnictví však*

pokračování

dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žádné další skutečnosti stěžovatelka netvrdila.

[18] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k opačnému závěru než krajský soud. Posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně považuje za dostatečné. Správní orgány zohlednily a vypořádaly jim známé skutečnosti (zejména str. 8 – 11 napadeného rozhodnutí), žalobkyně neprokázala, že by v jejím případě existovaly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Teprve pokud by tak učinila, bylo by možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přiblídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo. Nejvyšší správní soud tak zejména s ohledem na četnost a závažnost protiprávního jednání žalobkyně a na pasivitu žalobkyně dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu žalobkyně na území ČR provedly správní orgány dostatečně. Správní orgány nepopřely, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zásáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně, ale přesvědčivě vyložily, proč považují správní rozhodnutí za přiměřené a Nejvyšší správní soud se s jejich závěry plně ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. 9 Azs 401/2018 - 37).

[19] Závěr napadeného rozsudku krajského soudu je tak v rozporu s obsahem správního spisu, ze kterého jednoznačně vyplývá, že správní orgány se přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně včetně dopadu na její nezletilé děti dostatečně zabývaly a dospěly ke správnému závěru, že k nepřiměřenému zásahu nedojde. Správní orgány ke dni svého rozhodování vycházely ze zjištěného skutkového stavu, ze kterého nevyplývalo, že by děti žalobkyně zůstaly na území České republiky bezprizorní. Mohou nadále pobývat u své babičky, která o ně doposud pečovala. Jednak má žalobkyně další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, konkrétně jde o žádost o přechodný pobyt, neboť obě nezletilé děti mají občanství České republiky, což správní orgán naznačil na straně 13 svého rozhodnutí. Požadavek krajského soudu, aby stěžovatelka uvedla, jakým způsobem má být řešeno případné rozdělení a dálkový styk žalobkyně a její nezletilé dcery ve světle zprávy OSPOD, případně podrobně popsat, co se bude dít s nezletilým občanem České republiky v Bělorusku za situace, v níž by nezletilá následovala svou matku, tak překračuje povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců.“

[13] Nejvyšší správní soud tedy ohledně posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života zavázal krajský soud jasným právním názorem, který tento soud respektoval a rozhodl v jeho intencích. Námitky stěžovatelky jsou v tomto směru tedy nepřipustné.

[14] Druhou námitku, týkající se nesprávného výkladu a aplikace neurčitého právního pojmu „opakované závažné narušení veřejného pořádku“ uvedeného v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, již Nejvyšší správní soud také posoudil ve svém předchozím zrušujícím rozsudku. Ztotožnil se totiž se správními orgány, že stěžovatelce byla zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu z důvodu její opakované úmyslné trestné činnosti. Jak soud shrnul v předchozím zrušujícím rozsudku, stěžovatelka byla konkrétně odsouzena během 8 let za celkem 12 (ve skutečnosti je v rozhodnutí žalované uvedeno 14 – pozn. soudu) trestných činů v souvislosti s užíváním drog a ve více případech byla odsouzena k nepodmíněným trestům odnětí svobody - detailně viz str. 2 až 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a 11 až 12 napadeného rozhodnutí. Vzhledem k opakování trestné činnosti neměly správní orgány za to, že se stěžovatelka v průběhu času napravila, naopak dospěly k závěru o hrozícím dalším opakování trestné činnosti v budoucnu.

[15] K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, na který stěžovatelka upozorňuje, je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť i ta akcentuje, že cizinec a jeho jednání musí představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Např. v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 – 41, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ministerstvo platnost povolení

ke trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu), dále konstatoval, že „(s)myslem § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zrušení platnosti povolení ke trvalému pobytu v případě, kdy cizinec opakovaně naruší veřejný pořádek, přičemž z toho nelze logicky usuzovat, že ke narušení musí docházet právě a jen v současnosti. Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakovaně narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští. Podstatným je v této souvislosti zhodnocení chování cizince a to i v kontextu s povahou spáchané trestné činnosti, a jejich posouzení z hlediska možného trvajících ohrožení veřejného pořádku. V projednávané věci nebyl stěžovateli pobytový status zrušen pouze z toho důvodu, že došlo k jeho odsouzení, aniž by správní orgány a následně soud přiblížily ke konkrétním okolnostem, které vedly k jeho odsouzení a ze kterých lze usuzovat na jeho osobní chování.“

[16] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud výše, s ohledem na četnost, charakter a závažnost trestné činnosti stěžovatelky, kterou správní orgány detailně popsaly, není pochyb o opakovaném závažném narušení veřejného pořádku.

[17] Otázka, zda může být stěžovatelce udělena jiná forma pobytu, není pro posouzení projednávaného případu relevantní.

[18] Za této situace nejsou uvedené stížní námítky přípustné, jelikož jejich věcnému projednání brání, že již dříve byly Nejvyšším správním soudem posouzeny. Dodatečná či detailnější skutková argumentace stěžovatelky na tom nemůže nic změnit, neboť Nejvyšší správní soud, jak již bylo výše zmíněno, ve svém prvním rozhodnutí považoval skutková zjištění a právní argumenty žalované za dostatečné k tomu, aby mohl rozhodné právní otázky posoudit.

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti věcně bez zbytečného prodlení, již samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Z výše uvedených úvah vyplývá, že kasační stížnost stěžovatelky je nepřípustná. Jejím věcnému projednání brání § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož námítky v ní obsažené se týkají právních otázek, které byly již ve věci stěžovatelky závazně posouzeny Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 196/2019 – 27. Nejvyšší správní soud proto nepřípustnou kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá (ve spojení s § 120 s. ř. s.) o § 60 odst. 3 větu první, druhou alternativu s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu